

LBRIS

We know
books

VEIT ETZOLD

**TĂIETURA
FINALĂ**

editura rao

IBRIS | We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ETZOLD, VEIT

Tăietura finală / Veit Etzold ; trad.: Graal Soft. –

București : Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-727-7

I. Graal Soft (București) (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

VEIT ETZOLD
Final Cut
Copyright © Bastei LübbeAG, Köln, 2012

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:
Graal Soft

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-727-7

CUPRINS

Partea întâi / 11

Partea a doua / 199

Partea a treia / 373

PROLOG

Numărul 12! El puse ambele canistre cu lichidul roșu-închis pe podeaua năpădită de mucegai a pivniței, scoase costumul din cauciuc negru, îl făcu ghem și îl azvârli în foc. Plasticul făcu bășici, care se umflară plescăind și șuierând, apoi se micșorară, în vreme ce flăcările mistuiau cauciucul, umplând încăperea cu tavan înalt cu un miros penetrant.

Aruncă în foc tot ce purtase pe el: masca, ochelarii, pantofii.

12 costume.

12 victime.

12 vieți.

Îi bubuia capul. În creierul său se dezlănțuise o durere teribilă. Stomacul îl ardea ca un tăciune aprins.

Dinaintea sa vedea coșciugul – și ceea ce se afla deasupra. El văzuse asta de o mie de ori. Și de fiecare dată avea senzația că era scuturat de șocuri electrice. Amintirea celor petrecute îl izbi și de data asta ca o lovitură de ciocan, îl făcu să îngenuncheze, așa gol cum era, în vreme ce vomita un crescendo de greață și disperare într-un șuvoi de fiere verde.

Apoi se prăbuși, rămase gemând și tremurând pe podeaua din piatră, în vreme ce focul îi distrusea hainele, iar ochii lui erau ațintiți asupra sarcofagului care se înălța deasupra sa în lumina difuză a bolții din pivniță.

Iar acolo se afla întinsă ea.

De ani întregi.

De decenii întregi.

Pierdută, dar nu trecută. Ascunsă, dar nu uitată. Moartă, dar visând.

Iar el era întins în pielea goală pe podeaua umedă, tresărind, zăcând în propria mizerie, iar în interiorul său se aduna ceva, așa cum se adunase mai devreme voma care până la urmă își croise drum spre exterior. Apoi un urlet sfâșie liniștea, un urlet atât de îngrozitor, cum numai Lucifer ar fi putut să-l scoată, după ce fusese aruncat de Dumnezeu în abisul fără sfârșit. Un urlet de teamă animalică și de o lipsă sufocantă de speranță.

El făcuse ce nu ar fi avut voie niciun om să facă. Ceva ce îl condamna să ardă pentru vecie în focurile iadului. Ceva ce nu avea să-și ierte niciodată.

Îl ucisese pe singurul om pe care îl iubise vreodată.

Își pierdu cunoștința și fu cuprins de întuneric.

Partea întâi SÂNGE

Și sufletul tău va fi străpuns de sabie.

Luca, 2, 35

1.

- În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, șopti tânăra femeie care îngenunchease în confesional.

Vocea îi tremura, anunțând un șuvoi de lacrimi.

- Dumnezeu, Cel care ne luminează inimile, să-ți dăruiască în mila Sa înțelegerea păcatelor tale, zise preotul cu voce calmă și sonoră.

Femeia nu-i putea decât întrezări chipul printre gratiile din lemn ale ferestruicii care-i separa pe păcătoși de cel care le dădea absoluțiunea păcatelor.

Nu știa nici ea prea bine ce o aducea în fiecare an aici, mereu pe 23 octombrie, de mulți ani. Să fi fost credința? Nu, cu siguranță nu. Mai degrabă vina, care se tot aduna în ea și de care simțea nevoia să se elibereze, pentru că o apăsa ca un bolovan greu de mai multe tone.

În fiecare an își spunea cât de inutilă era spovedania. Căci cine îi putea ei garanta că astfel era absolvită de vină? Că avea să găsească iertarea? Promisiunea vagă a lui Isus Cristos, sub înfățișarea unui preot, de a o elibera de povara vinei, Fiul Domnului oricum nu o respecta mai niciodată. După o spovedanie își găsea liniștea

doar pentru puțin timp și asta doar pentru că putuse să povestească cuiva istoria ei. Dar coșmarurile și temerile fără nume o bântuiau în continuare.

Încercase toate metodele posibile: terapie conversațională, tratament psihologic, yoga, tai-chi, cursuri de meditație. Nimic din toate acestea nu o ajutase – așa că tot spovedania era mai bună.

Cu fiecare an care trecea, vina devenea mai greu de suportat. Era ceva sumbru, rău, nimic palpabil, care se aduna în ea și urca la suprafață ca un cadavru de înecat plin cu gaze puturoase înălțându-se încet și fantomatic dintr-o mlaștină pestilențială. Acest ceva din interiorul ei devenea tot mai mare și mai amenințător, până când ea nu mai putea suporta și trebuia să înțepe bășica umflată a vinei ei, pentru ca acele gaze puturoase să se elimine.

Doar că nu dura mult și putoarea îngrozitoare se răspândea din nou în ea și o apăsa pe suflet.

Așa că în fiecare an pe 23 octombrie se regăsea într-un confesional al catedralei Sfânta Hedwig din Berlin. Este biserica arhiepiscopului de Berlin; mulți preoți spovedeau aici cu schimbul. Câteodată, se confesau unor preoți care îi cunoșteau deja povestea. Dar pe acest preot, care o asculta acum, nu-l mai văzuse.

– Am venit să-mi mărturisesc păcatele. Ultima mea spovadă a fost acum... acum un an. Cel mai mult mă preocupă... sora mea... începu ea ezitant, căci, ca de fiecare dată, nu știa cum să înceapă. Sora mea avea opt ani când a fost răpită. Făptașul... a violat-o și a ucis-o. Și a fost vina mea.

– Cât timp a trecut de atunci? întrebă preotul.

– Douăzeci de ani.

Pe 23 octombrie 1990, într-o miercuri, își văzuse sora pentru ultima oară. Exact la ora 16.00.

– Voiam să o iau de la școală... de la școala de muzică. Ea se bazase pe mine, dar eu nu am venit. De aceea i-a căzut bestiei în mâini.

Ea începu să plângă încetișor.

– A ținut-o prizonieră zile în șir și a violat... a violat-o în repetate rânduri. Iar la sfârșit, acum vocea ei era doar o șoptă, a ucis-o.

Acum lacrimile îi curgeau deja pe față ca un șuvoi al disperării.

– A făcut și fotografii... despre cum a...

Preotul rămase o vreme tăcut. În cele din urmă își drese vocea:

– Este o întâmplare îngrozitoare. E bine că ați venit să vă spovediți la mine. El făcu o pauză. L-au prins pe făptaș?

Ce întrebare stranie pentru un preot care ascultă o spovedanie!

Femeia scutură din cap.

– Nu. Cei de la poliție spuneau atunci că vor face tot ce le stătea în putință. Astăzi știu că nu au făcut nimic, absolut nimic. Și-au băut cafelele din pahare de carton și s-au tot uitat la ceas până se crăpa de patru ca să poată pleca acasă, în vreme ce sora mea înnebunea de durere și de spaimă. Știu asta sigur.

– De unde?

– Pentru că fac și eu parte din același grup. Dar eu sunt altfel decât acei ratați de atunci. Căci eu chiar vânez astfel de monștri precum ucigașul surorii mele. Îi vânez și îiucid.

– Sunteți polițistă și vânați criminali?

– Ucigași în serie. Ea înghiți în sec. Câteodată nu știu dacă fac bine, căci așa îmi amintesc de fiecare dată cum am eșuat în primul și cel mai teribil caz al meu. Dar acesta a fost destinul meu. Trebuie să vânez astfel de bestii... trebuie să le găsesc și trebuie să leucid...

Ea începu din nou să plângă.

Văzu cum preotul dădea din cap de partea cealaltă a ferestruicii.

– Ura pe care o simțiți e de înțeles. Dar nu trebuie să răspundeți la moarte prin moarte. Isus ne învață să dăm dovadă de milă. Pentru a putea găsi iertarea trebuie să învățăm să iertăm.

– Chiar și pe ucigașul surorii mele?

– Chiar și pe el.

Ea făcu o pauză lungă. Iertare pentru acel violator? Acel măcelar? Imposibil. Ura ei pentru acea creatură era nețărmurită. Ar fi vrut să-l sfășie în bucăți, să-l stoarcă de sânge și să-l transforme în pulbere, ca să nu mai rămână din el nimic altceva decât o negură roșiatică.

Ea așteptă până când revolta lăuntrică i se mai domoli.

– Ce se întâmplă cu criminalul după ce moare? întrebă ea. Ce credeți?

Preotul își încrucișă degetele.

– Omorul încalcă a cincea poruncă. Și este un păcat de moarte. Dacă nu-și mărturisește vina și nu dă dovadă de căință reală, va fi osândit pentru vecie.

– Iadul, zise ea.

Înghiți și își șterse lacrimile cu mâna.

– N-am să pot dormi în liniște decât după ce îl voi fi trimis acolo. Va suferi în iad?

– Copiii de la Fatima au avut la începutul secolului trecut o viziune a iadului, pe care le-a dezvăluit-o Sfânta Fecioară.

Preotul cită din viziunea despre iad, pe care se părea că o știa pe dinafară.

– Pluteau în acel foc din cauza flăcărilor care ieșeau din ei, fără greutate sau echilibru, în mijlocul țipetelor și gemetelor de durere și disperare, care ne-au îngrozit și ne-au făcut să tremurăm de frică.

– Asta e bine, făcu femeia. Altceva nici nu a meritat.

– Nu trebuie să gândiți așa, zise preotul. Mânia este și ea un păcat. Iar iadul înseamnă cazne veșnice. Niciun creștin nu ar trebui să-și dorească să ajungă cineva acolo.

– Sper să-i ia pielea de pe el, să-l castreze, să-l taie în bucăți și să fie supus la cazne și torturat până la sfârșitul veacurilor! șuieră ea și strânse pumnii. Și nu-mi pasă dacă voi ajunge și eu în iad pentru asta.

– Cum vă numiți?

– Clara.

– Constat, Clara, că durerea vă e foarte mare, iar ura vă îneacă sufletul. Preotul făcu semnul crucii. Dar Dumnezeu Tatăl, în nețărmurita Sa îndurare, ni l-a trimis pe Isus Cristos, pentru iertarea păcatelor noastre.

El o privi pe Clara.

În ciuda grilajului care-i despărțea, ea recunoscuse compasiunea din ochii săi când rosti cuvintele de absoluțiune.

– În numele Bisericii te absolv de păcate, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Preotul făcu din nou semnul crucii. Rostește un *Ave Maria* în fața Maicii Domnului și încearcă să-ți alungi amărăciunea din

inimă. Maica Domnului se va ruga pentru tine. El se uită la ea. Și mă voi ruga și eu.

Clara se ridică.

– Merită toată osteneala asta cu mine?

– Nimeni nu e pierdut, zise preotul. Nu pot să las de izbeliște un suflet chinuit. Te voi include în rugăciunile mele. Iar Domnul te va ierta.

– Bine, răspunse Clara. Dar, când îl voi întâlni pe făptaș, cu siguranță că nu-l voi ierta.

Ea se ridică în timp ce preotul o privea atent.

– O să-lucid.

Clara Vidalis, comisar principal la departamentul omucideri de la LKA din Berlin și expert forensic și în patopsihologie se ridică și se îndepărta de confesional cu pași repezi înainte ca lacrimile să-i înece din nou vocea.

We know
books

2.

Internetul este o rețea atotcuprinzătoare și globală, care permite comunicarea cu oricine și cu toată lumea, schimbul instantaneu de informații, care reducea lumea la dimensiunea unui chip de calculator. Oamenii nu mai vorbesc unii cu alții, ci cu pagini web, nu se mai întâlnesc, ci se văd pe rețelele sociale. Se expun unor stimuli care au asupra creierului același efect precum nicotina și cocaina. Drogurile electronice. 60 de miliarde de mailuri sunt expediate în fiecare zi în lume, viața omului se transferă tot mai mult din realitate în lumea artificială formată din bits și bytes.

Calculatoarele vechi erau acționate cu butoane mari, în vreme ce azi iPhone-urile și iPad-urile vor să fie mângâiate și dezmiertate ca o iubită geloasă, care nu tolerează pe nimeni lângă ea.

Și la fel cum fiecare cer are și iadul său, internetul își creează propria lume a umbrelor și propria negație a societății conectate și aparent luminate.

Căci internetul nu este doar cel mai mare mijloc de comunicare din lume și cel mai cuprinzător acumulator de cunoștințe din toate timpurile. Internetul este în același timp și cel mai mare loc al faptei din lume. De la pornografie infantilă până la clipuri horror – reale sau jucate – de la instrucțiuni pentru sinucidere, până